

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק כ'

קונטרס 710

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אנשים שמכנים את עצמם בשם רבי ויהיו מרמאים ומטעים את הבריות הרבה כמו אלו העלין (וזקני הרבי ירחמיאל הק' זי"ע גם כן אמר על האופן) והסימן בזה הוא אם אחר הבדיקה יתוודע לך שהוא נזהר משקר עד קצה האחרון, אזי תדע שהוא צדיק, ובאם תשמע ממנו איזה דיבור של שקר, אזי למען השם הרחק את עצמך מעל גבולו, כי הוא מצד הסטרא אחרא, וצא טמא תאמר לו, ואל תשמע אליו כלל, כי אין לו חלק באלוקי ישראל, ואף אם יראה לך אותות ומופתים אל תאבה לו (ועיין באילנא דחיי פרשת תזריע ובמטעמי יצחק שם) והנה האדם צריך להפיל תפילה ותחינה לפני השי"ת שלא יבלה ימיו לריק חס ושלום אצל צדיק שאיננו מסטרא דקדושה, ואזי השי"ת מצילו מכד"ר, וזה שאמר הכתוב שומר נפשות חסידיו מיד רשעים, אותן הרבנים שהם רשעים כי כל מי שאיננו נפרש משקר לגמרי הוא רשע רחמנא ליצלק, והשי"ת ישמור את חסידיו שלא יבואו לרמאי כזה רק שיזכו אל צדיק האמת.

(ספר אור הנר – ענינים נוראים דף י"ג)

ג.

עוד מהרה"ק ר' ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע

**הבעל שם טוב עבר פעם ליד אילן עמוס עלים ונענה:
פאר משיחין וועלן זיין פאלשע רבי'ס אזויפיל וויפל
בלעטלאך סאיז דא אויפן בוים.**

הבעל שם טוב עבר פעם ליד אילן עמוס עלים ונענה: פאר משיחין וועלן זיין פאלשע רבי'ס אזויפיל וויפל בלעטלאך סאיז דא אויפן בוים.

(סיפורי מרן הרמ"ח עמוד כ"ה, מהרה"ק ר' מאטיל מסלאנים זצ"ל)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ד.

**נבואת הבעל שם טוב הקדוש בשינוי קצת –
יהיו רעבי'ס כמו יאק מאק- רוב צרות ישראל
בא על ידיהם**

אך עתה בעקבותא דמשיחא חוצפא יסגו והיוקר יאמיר אני אמלוך, ומרן הקדוש קודש הקדשים רוח אפינו משיח ה' הרב ישראל בעל שם טוב בעת תפילת מנחה בדרך פעם אחת הכה בראשו ומרט שערו ואמר אחר כך שראה ברוח קדשו שקרוב לימי המשיח יהיה (רביעם יאק מאק) ועל ידי זה נאבדה האמונה, והקץ מתארך, וכמעט רוב צרות ורעות של ישראל בא מן זה השתררות וביטול תורה ותפלה ודרכים עקומים עקושות להיות לו דרך מעוקם, ומעקש דרכיו להתפלל שחרית ארבע שעות אחר חצות ומנחה שלשה שעות בלילה, ואשרי המדבק עצמו לצדיק אמת אשר ראשו בשמי השמים עליונים בהארות אור אין סוף.

חיבל הברכה – פרשת פקודי – דף שי"ח

(א"ה עיין דברי תורה להרה"ק ממונקאמש מהד"ת א' ט"ז שהביא זאת בזה הלשון: שהבעל שם טוב ראה ברוח הקודש מה שיהיה בדורות האחרונים רביים בזה הלשון: יאק מאק (כמו שזומשמיץ) הרבה מאוד והמה יהיה מעכבים הנאולה, עד כאן דברותיו הקדושים.

עֲלֵה אֶתְמָר (יחזקאל מד ל) **רְאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּבָרָא בּוּכְרָא דִּילָהּ קַדְמָאָה דְכֹלְא דָא וְו' עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא.**

בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תְּרִי סַמְכֵי קְשׁוּט, מַאי אֲדַמְתָּךְ שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, וְאֲנוּן כָּל בְּפוּרֵי כָל מְסֻטָּא דְצַדִּיק דְאִיהוּ כָל, וְשְׂכִינְתָא אִיהִי אֲרַעָא דְבִיהַּ גְּדֻלִין וְצַמְחִין אֲלַנִין, דְעֵלָה אֶתְמָר (ירמיהו כג ה) **צִמַח צַדִּיק, דְאִיהוּ עֵץ פְּרִי, אִילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, עֲשִׁבִין וּדְשָׁאִין דְאִינוּן תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מִתַּמָּן צַמְחִין בְּגוּן, בְּגִין דְאִיהִי אוּרִייתָא דְבַעַל פְּהַּ.**

וּמֵאֵן אֲשְׁקִי וְרוּי (נ"א ורבי) **בְּהַּ אֲלַנִין וְעֲשִׁבִין וּדְשָׁאִין, מַעֲזֵן גְּנִים, דְאִיהִי חֲכָמָה רְאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּמַאֲזֵן נַפְקָא מַעֲזִינָא דְמֵיָא, מִבֵּית יְיָ, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב** (יזאל ד' יח) **וּמַעֲזֵן מִבֵּית יְיָ יֵצֵא, וּבְגִין דָּא** (שמות כג ט) **רְאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תְּבִיא בֵּית יְיָ אֱלֹהֵיִךְ, וּכְן רְאשִׁית דְעֲאֵנִי וְאִמְרִי, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב** (דברים יח ד) **וְרֵאשִׁית גֹּז צֹאנְךָ תִּתֵּן לוֹ.**

וּסְבוּךְ לִיהַּ לְרֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ וְכוּ' לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ, מַאי הָאִי לְגַבֵּי הָאִי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַח בְּקֹלָא סְגִיא וְאָמַר, אֲלֵיהּוּ אֲלֵיהּוּ נַחֲתִית הֵכָא בְרֵשׁוּתָא דְמֵאֲרָךְ, וְאִנְהִיר עֵינֵיהּוּ דְאֲלִין סְבִין בְּהֵאִי מְלָה, דְלֹא יִתּוּן לְמִיכַל בְּשׂוֹר בַּחֲלָב.

אֲדַחְבֵּי הָא אֲלֵיהּוּ קָא נַחֲתִית וְלֹא אֲתַעֲכַב, אָמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאִי אִיהוּ רְזָא דְלֹא תַחְרוּשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר וְחֲדִיו (דברים כב ו) **כִּד בּוּכְרָא דְאִיהוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, לֹא אֲתִיִין לִיהַּ לְבֵית יְיָ, חֲלָב אֲתַעֲרַב בְּבִשְׂרָא, וּגְרַמִין לֹאֲתַעֲרַב שׂוֹר בַּחֲמֹר, וְדָא אִיהוּ כְּלָאִים מִיִן דְלֹא בְּמִינֵיהַּ.**

רְאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּבְנֵה בְּכוּרֵהּ הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַכֹּל, זֶהוּ ו' הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי.

בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ, שְׁנֵי עֲמוּדֵי אֶמֶת. מַה זֶה אֲדַמְתָּךְ? שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, וְהֵם כָּל בְּפוּרֵי כָל מַצֵּד צַדִּיק שֶׁהוּא כָל, וְהַשְׂכִּינָה הִיא אֲרָץ שְׁבֵה גְּדֻלִים וְצוּמְחִים אִילָנוֹת, שְׁעֵלֶיהָ נֹאמַר צִמַח צַדִּיק, שֶׁהוּא עֵץ פְּרִי, אִילָן גְּדוֹל וְחֹזֵק, הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי, עֲשִׁבִים וּדְשָׁאִים שֶׁהֵם תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, מְשֵׁם צוּמְחִים בְּגוּן, מִשּׁוּם שֶׁהִיא תוֹרָה שְׂבַעֵל פֶּה.

וְכוּי מְשַׁקֵּה וּמְרוּה (וּמְגֻדֵל) בְּהַּ אִילָנוֹת וְעֲשִׁבִים וּדְשָׁאִים? מַעֲזֵן גְּנִים, שֶׁהִיא חֲכָמָה, רְאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל, וּמַאֲזֵן יוֹצֵא מַעֲזֵן הַמִּים? מִבֵּית יְהוָה. זֶהוּ שְׂכָתוּב וּמַעֲזֵן מִבֵּית יְהוָה יֵצֵא, וּמִשּׁוּם זֶה רְאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תְּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ, וְכֵן רְאשִׁית הַצֹּאן וְהַכֶּבֶשִׁים. זֶהוּ שְׂכָתוּב וְרֵאשִׁית גֹּז צֹאנְךָ תִּתֵּן לוֹ.

וּסְבוּךְ לוֹ, לְרֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ. מַה זֶה אֵל זֶה? קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלָיו, פִּתַח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֲלֵיהּוּ אֲלֵיהּוּ, רַד לְכָאן בְּרֵשׁוּת רַבּוּנְךָ וְהֵאָר אֵת עֵינֵי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדַבְּרֵי הַזֶּה, שְׁלֹא יִבְאוּ לְאָכַל בְּשׂוֹר בַּחֲלָב.

בֵּינָרְתִים בָּא אֲלֵיהּוּ, יָרַד וְלֹא הִתְעַכַּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְחֲרִי סוּד זֶה וְדָאִי הוּא הַסּוּד שֶׁל לֹא תַחְרוּשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו, כְּשֶׁבְכוּר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי, לֹא מְבִיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרֵּב חֲלָב עִם בְּשׂוֹר וּגְרַמִּים לְעֵרֵב שׂוֹר בַּחֲמֹר, וְזֶהוּ כְּלָאִים, מִיִן בְּשָׂאִינוּ מִינוּ.

אמר רבי שמעון: אליהו אליהו, ויהי השור הוא מצד הטהרה, והחמור מצד הטמאה, זהו פלאים טוב ורע, אבל חלב הוא מצד הטהרה, ובשר מצד הטהרה? אמר לו: ודאי כף זה, אבל הסוד הזה נודע בפסוק הזה, תוצא הארץ נפש חיה למינה, שאף על גב שהם מצד הטהרה, כלם זכר ונקבה, והם זוגות, ומי שנוטל ממי שאינו מינו, אותו בן שמר קרב משניהם, עליו נאמר לא תבשל גדי בחלב אמו.

אמר המנורה הקדושה: בודאי כעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאכתך ודמך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזוג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כף ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אליהי, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוניא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משני העולמות, וכל זה גרם לו משום שלא שמר טפה ראשונה לבת זוגו.

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר ושם ורפא לו, ונותן לו בת זוגו, שנאמר בה רפאות תהי לשרך, והיא דמות של התורה, שהיא רפואה והיא חיים. זהו שכתוב עץ חיים היא למחזיקים בה, ואשתו היא

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו כלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונוקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר (שמות כג ט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

אמר בוצינא קדישא בודאי פען איהו מלה בדוכתהא, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאכתך ודמך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזוגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי אליהי, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוניא דנפיק כלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהי כנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה.

ועם כל דא אם חזר בתשובתא, עליה אתמר (ישעיהו י) ושם ורפא לו, ויהיב ליה בת זוגיה, דאתמר בה (משלי ג ח) רפאות תהי לשרך, ואיהי דיוקנא דאורייתא, דאיהי אסותא ואיהי חיים, הדא הוא דכתיב (שם

בדמותה. זה שכתוב ראה חיים עם אשה אשר אהבת. התורה היא טוב. זהו שכתוב פי לקח טוב נתתי לכם, ואשתו היא בדמותה. זה שכתוב מצא אשה מצא טוב. סוף סוף עשרה דברים נאמרו בזה ועשרה בזה, והרי פשוטה הדברים.

תקון חמישה עשר

בראשית זה ישראל, זהו שכתוב קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה, ראשית בלי ערבוּבָא אחרת, ומשום שהיא קדש, אין לו הרפכה ממין אחר, ומשום שהוא קדש, אין לו הרפכה שצריך בו שמירה אל בת זוגו שהיא ה', ומשום זה ראשית תבואת ה', אין בו פגם. זהו שכתוב ויעקב איש תם, אין בו פסולת, (צריך להיות שמור) פרי זה למלך ראוי, ומשום כך, כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהוה.

שזוהו עץ החיים, שפריו סם חיים, בת זוגו שמורה לו בעולם הזה ובעולם הבא, עליה נאמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם - לרבות בת זוגו, סם החיים שלו, והוא שומר אותו בעולם הזה ובעולם הבא, ומי שרוצה לטל את בת זוגו, כמו אוריה שהקדים את דוד, נאמר בו כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהוה.

שבת זוגו של צדיק היא מצה שמורה, לגבי מצה שלמה עשירה, ומי גרם את זה שתהיה בת זוגו מצה שמורה לגבינו? משום ששמר הטפה שלו, ומי שפוגם הטפה שלו, נקראת בת

עץ חיים היא למחזיקים בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא הוא דכתיב (משלי ד כב) פי לקח טוב נתתי לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב, סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר בהאי, והא אוקמוה חבריא.

תקונא חמיסר

בראשית דא ישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליני ראשית תבואתה, ראשית בלא ערבוּבָא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לא הוה ליה הרפכה ממין אחרא, ובגין דאיהו קדש, לית ליה הרפכה דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה', ובגין דא ראשית תבואת ה', לית ביה פגמיו, הדא הוא דכתיב (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, לית ביה פסולת, (צריך למהו נטיר) איבא דא למלכא אתחזי, ובגין דא (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דדא איהו עץ החיים, דאיבא דיליה סם חיים בת זוגיה, נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליה אתמר (בראשית ג כב) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות בת זוגיה, סם חיים דיליה, ואיהו נטיר ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, ומאן דבעי לנטלא בת זוגיה, פגון אוריה דאקדים לדוד, אתמר ביה (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דבת זוגיה דצדיק איהו מצה שמורה, לגבי מצה שלימה עשירה, ומאן גרים דא למהו בת זוגיה מצה שמורה לגבה, בגין דנטר טפה דיליה, ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת זוגו מצה פרוסה

אתקרי בת זוגו מצה פרוסה

וזגו מצה פרוסה, לחם עני, וסוד הדבר - כל מי שמוזלזל בלחם או בפרורי לחם, שהם טפות בכזית, עניות וזרפת אחריו, אלא צריך לשמר הטפות שלו שלא יזרק אותם במקום שלא צריך, ומשום זה פרושהו בעלי המשנה, כבדו את נשותיכם כי כן תתעשרו, והכבוד שלהן לשמר טפה ראשונה שלא יעשה בה פסולת.

שפכרת של אברהם ויצחק גרמו לאמה של עשו וישמעאל שהשתעבדו בכניהם בגלות, והנשיון שלהם באש וסכין הציל אותם משרפה והרג שלהם.

יעקב, משום שלא היה בו פסולת, נאמר בורעו בגלות, וישכן ישראל בטח בדרך עין יעקב. נאמר כאן בטח בדרך, ונאמר שם ביציאת הגלות יהוה בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, לא התעברו בכניו ערבו של גרים, ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשית, שעליהם, על זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע. מה גפן לא מקבלת הרפכה ממין אחר, כך זרעו היו שומרים אות ברית ולא מקבלים הרפכה ממין אחר, וכל מי ששומר אות הברית, זוכה למלכות, כמו שיוסף, וישראל בגלל ששומרים ברית זוכים למלכות, ונאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומשה משום ששמר את הברית, נאמר בו ויהי בישרון מלך. אשרי הוא מי ששומר הברית.

תקון ששה עשר

בראשית זו חלה, זהו שכתוב ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה, והרי פרושהו שאדם היה חלתו של עולם, ומנין לנו

לחם עני, ורזא דמלה כל מאן דמוזלזל בנהמא, או בפירורין דנהמא, דאינון טפין בכזית, עניות קא רדיף אבתריה, אלא צריך לנטרא טפין דיליה, דלא יזריק לון באתר דלא אצטריך, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו, ואוקירו דלהון לנטרא טפה קדמאה, דלא יעביד בה פסולת.

דפסולת דאברהם ויצחק, גרים לאומה דעשו וישמעאל דאשתעבדון בכניהון בגלותא, ונסיונא דלהון באשא וספינא, שזיב לון משריפה והרג דלהון.

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בורעיה בגלותא (דברים לג כח) וישכן ישראל בטח בדרך עין יעקב, אתמר הכא בטח בדרך, ואתמר הים במפקנו דגלותא (שם לב) יי' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, לא אתערבון בכנוי ערבוניא דגוירים, ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשית, דעלייהו דזרע יעקב אתמר (תהלים פ ט) גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלא הרפכה ממין אחרא, כן זרעיה הו' נטרין אות ברית, ולא מקבלין הרפכה ממין אחרא, וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו, (דף לא ע"א) פגיונא דיוסף, וישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא, ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ומשה בגין דנטיר אות ברית, אתמר ביה (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך, זכאה איהו מאן דנטיר ברית.

תקוונא שיתסר

בראשית דא חלה, הדא הוא דכתיב (במדבר טו) ראשית עריסתיכם חלה תרימו תרומה, והא אוקמוהו דאדם חלתו של עולם

שחלה היא ראשית? ששכתוב מוכיח, זהו שכתוב ראשית ערסתכם תרימו תרומה ליהו"ה. מה זה חלה? אלא שבעה מינים הם - חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, שהוא דבש תמרים.

חטה הוא העץ שממנו אכל אדם הראשון, והוא לא הוציא משם חלה, ומשום זה לא חל בו ה', ושורה בו ח' ט' וגרם לו מות.

והחטה היא שכינה, כלולה משבעת המינים הללו, ובה חטא אדם הראשון. טפה זו י' עסה צריך להוציא ממנה חלה, ומיד חל על אותה טפה, ונותן לו זרע כלול משניהם, שהוא ו', וסוד הדבר - ה"א לכם זרע.

ומשום זה חלה היא ודאי מצוה שנצטווה לאשה, שבגללה מת אדם שהוא חלתו של עולם, צריכה היא להפריש חלה, ולהוציא אותה מעסתה, שהיא טפה שלה, להחזירה על האדם. והיא כבתה את גרו, שנאמר בו גר יהו"ה נשמת אדם, צריכה להדליק אותו כליל שבת בהתעוררות שלהבות של אהבה לבעלה, וסוד הדבר - מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, והתעוררות של חם של ליל שבת, מאשתו צריכה באהבה ויראה, וזהו אשה כי תזריע וילדה זכר.

היא שפכה את הדמים של אדם, נרק דמה, ועל כל זה צריכה לשמר אותו מדם נדה, ומשום זה על שלשה דברים אלו נשים זהירות, בנדה ובחלה ובחדלקת הנר. עד כאן סוד החטה, שממש חלה, חט"ה הוא סוד של צשרים ושפים אותיות התורה.

הנה, ומנא לן דחלה איהו ראשית, דקרא אוכח הדא הוא דכתיב ראשית עריסתיכם חלה תרימו תרומה ליי', מאי חלה, אלא שבעה מיניו אינון, חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, דהוא דבש תמרים. חטה אילנא איהו דאכיל מגיה אדם קדמאה, ואיהו לא אפיק מתמן חלה, ובגין דא לא חל ביה ה', ושירא ביה ח' ט', וגרים ליה מותא.

וחלה איהי שכינתא, כלילא משבעה מיניו אילין, ובה חב אדם קדמאה, טפה דא י', עסה צריך לאפקא מינה חלה, ומיד חל על ההיא טפה, ויהיב ליה זרע כליל מתרוייהו דאיהו ו', ורזא דמלה ה"א לכם זרע.

(בראשית מז כז). ובגין דא חלה ודאי איהי פקודא דאתמני לאתתא, דבגינה מת אדם דאיהו חלתו של עולם, צריכה איהי לאפרשא חלה, ולאפקא לה מעסתה, דאיהי טפה דילה, להחזירה על האדם.

איהו אטפת שרגא דילה, דאתמר ביה (משלי כ) גר יי' נשמת אדם, צריכה לאוקדא ליה כליל שבת, באתערו דשלהובין דאשא דרחימו לגבי בעלה, ורזא דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (שיר א ו), ואתערו דחמימותא דליל שבת, מאתתיה צריכה ברחימו ודחילו, ודא איהו אשה כי תזריע וילדה זכר (ויקרא יב ב).

איהו שפיכת דמים דאדם, אזדריקת דמה, ועל דא צריכה לנטרא ליה מדם נדה, ובגין דא על תלת מלין אלין נשים זהירות, בנדה ובחלה ובחדלקת הנר, עד כאן רזא דחטה, דמתמן חלה, חט"ה איהו רזא דעשרין ותריין אתון דאורייתא.

תקונא שיבסר

בְּרֵאשִׁית, עֲלֵה אֲתָמֵר (ע"י דברים יח ד) רֵאשִׁית
מֵעֵשֶׂר דְּגָנְךָ, וְדֹא מַלְכוּת דְּאִיהוּ
מֵעֵשֶׂר, וְאִיהִי עֲשִׁירִית לְעֵשֶׂר סְפִירוֹת, וּבְגִינָה
מֵעֲשָׂרִין, וּמוֹץ וְתַבֵּן דְּאִינּוֹן לְבוּשִׁין דְּחֻטָּה,
בְּהֵאֵי עֲלָמָא פְּטוּרִין מִמַּעֲשֵׂר, וּמֵאֵן דְּבַעֵי
לְאַפְקָא מֵעֵשֶׂר מַחֲטָה, בְּעֵי לְנִקְיֵיהּ מִן מוֹץ
וְתַבֵּן דְּאִינּוֹן ח"ט, וְאַשְׁתְּאַרְתּ אִיהִי ה' נִקְיָה,
בְּהֵוּא זְמָנָא יְהֵא זְרִיק בְּהּ טַפָּה דְּאִיהִי י'.

וּבְגוּנָא דָא בְּזוּגָא דְּבַר נֶשׁ, צְרִיף לְנִקְיָה
טַפָּה מַחֲטָ"א דְּאִיהוּ יֵצֵר הָרַע,
לְמַהוּי זְרַעָא נִקְיָה בְּה', הִדָּא הוּא
דְּכְתִיב (בראשית מז כז) ה"א לְכֶם זֶרַע.

אֲבָרְ בְּעֲלָמָא דְּאִתֵּי חֻטָּה אִיהִי נִקְיָה, אִיהִי
וּלְבוּשָׁה, וְאִיהִי עֲשָׂרִין וְתִרִין אֲתוּן
דְּאוּרִייתָא, וּבְגִין דָּא בְּהַמוּצִיא, בְּעַל הַבֵּית
צְרִיף לְדִקְדֹק בְּה', לְמַהוּי אִיהִי נִקְיָה בְּלֹא
פְּסוּלָת, וְתִרִין עֲשָׂרִין אִינּוֹן, דְּאָמֵר קָרָא (דברים
יד כב) עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר, אֲמֵאֵי אֲלֵא בְּגִין לְקַשְׂרָא לָהּ
בְּתִרִין דְּרוּעִין, דְּאִינּוֹן פְּהֵן לִוִי, דְּאִינּוֹן מֵעֵשֶׂר
רֵאשׁוֹן לְלוֹוִי, מֵעֵשֶׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר לְכַהֵן, דְּכָל
סְפִירָן סִלְקִין לְעֵשֶׂר (בשכינהא), עַד דְּסִלְקִין
לְמֵאָה, וְאִיהִי אֲתַעְבִּידַת תְּרוּמָה לְכֻלְהוּ מֵאָה,
וּבְגִין דָּא שִׁיעוּר (דף לא ע"ב) תְּרוּמָה תְּרִי מִמֵּאָה,
לְקַבֵּל תְּרִין לוּחִין דְּאוּרִייתָא, דְּאִיהִי תוֹרָה
דְּאִתִּיהִיבַת בְּאַרְבַּעִין יוֹמִין, וְדָא אִיהוּ תוֹרָה
מ', וּבְהּ אֲתַעְבִּידוּ סְפִירָן פְּלֵהוּ עֲשָׂרוֹנִים, תִּלְת
אַבְהֵן תִּלְת עֲשָׂרוֹנִין, תְּרִי נְבִיאֵי קְשׁוּט אִינּוֹן
עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן.

תקונא תמני סרי

בְּרֵאשִׁית בְּר"א שִׁי"ת, אִינּוֹן שִׁית דְּרִגִין
דְּנְבוּאָה, דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (שיר ה
טו) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וּכְמָה דְּאִינּוֹן שִׁית

תקון שבֵּעָה עֵשֶׂר

בְּרֵאשִׁית, עֲלֵיהּ נֶאֱמַר רֵאשִׁית
מֵעֵשֶׂר דְּגָנְךָ, וְזוּ מַלְכוּת שְׁהִיא
מֵעֵשֶׂר, וְהִיא עֲשִׁירִית לְעֵשֶׂר
סְפִירוֹת, וּבְשִׁבְלָהּ מֵעֲשָׂרִים,
וּמוֹץ וְתַבֵּן שְׁהֵם הַלְבוּשִׁים שֶׁל
הַחֻטָּה, בְּעוֹלָם הַזֶּה פְּטוּרִים
מִמַּעֲשֵׂר, וּמִי שְׂרוּצָה לְהוּצִיא
מֵעֵשֶׂר מַחֲטָה, צְרִיף לְנִקְוֹתוֹ מִן
הַמוֹץ וְהַתַּבֵּן שְׁהֵם ח"ט, וְהִיא
נִשְׁאַרְתּ ה' נִקְיָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן
יְהִי זוֹרֵק בְּהּ טַפָּה שְׁהִיא י'.

וּכְמוֹ זֶה בְּזוּגוֹ שֶׁל אָדָם, צְרִיף
לְנִקְוֹת טַפָּה מַחֲטָ"א, שְׁהִיא יֵצֵר
הָרַע, לְהִיּוֹת זֶרַע נְקִי בְּה'. זֶהוּ
שְׁפָתוֹב ה"א לְכֶם זֶרַע.

אֲבָרְ בְּעוֹלָם הַבָּא, הַחֻטָּה הִיא
נִקְיָה, הִיא וּלְבוּשָׁה, וְהִיא
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם הַאוֹתוֹת שֶׁל
הַתּוֹרָה, וּמִשׁוּם זֶה בְּהַמוּצִיא,
בְּעַל הַבֵּית צְרִיף לְדִקְדֹק בְּה',
שְׁהִיא תַּהֲיֵה נִקְיָה בְּלִי פְּסוּלָת,
וּשְׁנֵי עֲשָׂרִים הֵם, שְׁאָמֵר בְּכַתוּב
עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר, לְמָה? אֲלֵא בְּשִׁבְלֵי
לְקַשֵּׁר אוֹתָהּ עִם שְׁתֵּי זְרוּעוֹת,
שְׁהֵם כְּהֵן וְלוֹוִי, שְׁהֵם מֵעֵשֶׂר
רֵאשׁוֹן לְלוֹוִי, מֵעֵשֶׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר
לְכַהֵן, שְׁכָל הַסְּפִירוֹת עוֹלוֹת
לְעֵשֶׂר (בשכינה), עַד שְׁעוֹלוֹת
לְמֵאָה, וְהִיא נַעֲשִׂית תְּרוּמָה לְכָל
הַמֵּאָה, וּמִשׁוּם זֶה שְׁעוֹר תְּרוּמָה
שְׁנַיִם מִמֵּאָה, כְּנֶגֶד שְׁנֵי לוּחוֹת
הַתּוֹרָה, שְׁהִיא תּוֹרָה שְׁנַתְּנָה
בְּאַרְבַּעִים יָמִים, וְזֶהוּ תוֹרָה מ',
וּבְהּ נַעֲשׂוּ הַסְּפִירוֹת כְּלָן
עֲשָׂרוֹנִים, שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת שְׁלֹשֶׁה
עֲשָׂרוֹנִים, שְׁנֵי נְבִיאֵי אֲמַת הֵם
עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן.

תקון שמונה עשר

בְּרֵאשִׁית, בְּר"א שִׁי"ת, הֵם שֵׁשׁ
דְּרָגוֹת שֶׁל נְבוּאָה, שְׁנֶאֱמַר בְּהֵם
שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וּכְמוֹ שְׁהֵם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדר נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

השבת

זקנדל
- שנה א' 22 -

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר בני שמעון בן יוחאי
"לאמלך משמדין יהודאי עתה נעבותהו מלכותהו מזה נגאלים" ...
שנאמר "והבאוהו אל הר קדש" (שבת קמ"ד ע"ב).

אבות ומגים

"זוהר השבת"
בגממריה
(925)
אריכות ימים והיי עולם תבא

097-341982791, 917 3191

מי עוצרת תחת המספרה זאת לחלוטות בגי' יחד וקנינו?
יפוקתו יחי' יי' שיעשים ערות סרות אצלו סמון הספר
דוד יודע שיעשה יחד עם יודע